

като си науми, че сичко онова, що бѣше чюлга да казватъ дружкы-тъ ѱ, ше излезе наистиннѣ. Врата-та ся хлопнахъ и Стоенчо влезе; той сѣдна близо при сестрѣ си Станкѣ за да си поизсуши навой-тъ. Старецъ-тъ, навесенъ до огнище-то,, поизглѣда на около драгы-тъ си чада, сърдце му ся нажали, дрѣбны сълзы отъ очи му протѣкохъ.

— Что ти е, Тейко, попыта Стоенчо, като сѣглѣда, че по лице му ся сълзы търкалятъ.

— Наистинѣ, тейко, ты плачешъ, продума и Станка,, кажи ни, кажи какво ти стана пакъ.

Старецъ-тъ ся умълча нѣколко минути; сѣтиѣ като си обърса сълзы-тъ, продума съ дрезгавъ гласъ::

— Е, дѣца! какво да ви кажа, знамъ, че и вась щѣ расплача, амъ онова дѣто ще бѣде не трѣба вече крыяне.

Тогасъ старецъ-тъ приказа и на тѣхъ онова, що бѣше издумалъ на майкѣ имъ. На конецъ той пакъ имъ даваше сърдце, като имъ думаше:

— Дѣца! вые недѣйте тѣжи. Добъръ е Господь,, той ще си има енѣ и за насъ.

Станкино-то лице поблѣдна: тя ся полегичка облѣгна на стѣнѣ-тѣ и си наслони главѣ-тѣ надъ нѣстрошитѣ-тѣ си пазва. Порой сълзы, хлуйнахъ изъ нейны-тъ черны очи и обливахъ хубаво-то ѱ